

tiu, com diria l'Evangeli, que tiri la primera pedra. Estem d'acord en la vinculació evident del senyor Mateu amb el franquisme. Que va ajudar el bàndol franquista a finançar la guerra i que va ser el primer alcalde franquista de Barcelona. Tot i això, una vegadà que Franco vingué al Palau de Peralada, el senyor Miquel Mateu va insinuar a en Serra com a batlle de la vila la possibilitat de posar-hi banderes i ornaments en senyal de benvinguda. La resposta d'en Serra va ser categòrica:

—Miri, senyor Mateu. A la caixa de l'ajuntament hi ha molt pocs diners i no estem pas en disposició de fer despeses d'aquest caire. A més, al cap de l'Estat ve a veure'l a vostè, no pas a nosaltres. De manera que, en allò que de mi puguio dependre, compti que al poble no s'hi posarà pas cap bandera ni res per l'estil.

I el senyor Mateu s'hi va conformar. Durant la guerra civil haviaaju-

dat als elements dretans que havien hagut de fugir de la zona republicana. I durant el règim franquista havia ajudat també als qui s'havien trobat amb situacions difícils. Àdhuc sembla que el nostre honorable president Tarradellas havia tingut alguna entrevista amb ell, quan va estar d'ambaixador a París, per bé que sense anar a l'Ambaixada, està clar. Tampoc no s'havia fet mai el sord, quan algun empordanès havia acudit a ell per a demanar-li ajut en la solució d'algun problema transcendent. I cal tenir en compte també l'impuls remarcable que, mitjançant la seva Biblioteca del Palau de Peralada i les seves edicions, dirigides un temps per l'historiador peraladenc Miquel Golobardes i Vila (†), va donar a la cultura catalana i empordanesa, mal que fos emprant forçosament de vegades la parla castellana.

Ara sembla que, de cara a les properes eleccions municipals, el consis-

tori municipal peraladenc està pressionant en Serra perquè es torni a presentar per a batlle. En Serra que, després de tants anys i com cal suposar, ja està tip i cuit d'aquest càrrec, sembla que en tractar-se d'una voluntat popular s'hi avindria una vegada més. L'altre dia el vaig trobar i, parlant d'aquesta qüestió, em va dir:

—Encara no tinc decidit el que faré. Però pensa, que si és que m'hi presento, ho faré com a independent. Ja fa una colla d'anys que em varen voler fer alcalde tant sí com no ino em vaig voler fer de Falange. Doncs, ara tampoc no em vull fer de cap partit. El qui em vulgui, que m'agafi tal com sóc i, si no, que em deixin estar tranquil, que ja em pertoca.

Ben mirat, l'Enric Serra i Guell, encara que hagués nat a Barcelona ara deu fer uns cinquanta anys, amb el buf de tramuntana que tragina al damunt hom diria que l'han parit a l'Empordà.